

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XVIII, Nr. 10 (202), 2010

ÎNĂLTĂREA DOMNULUI

Din sumar:

Alocuțiunile Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus*- pag. 3;

Creștinii - emigranți prin vocație - pag. 4-5;

Fenomenul Medjugorje și discernerea spiritelor - pag. 6-10

Condoleanțe Poloniei

În numele Preafericirii Sale LUCIAN și al Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică, Preasfinția Sa MIHAI, episcop vicar de București, a adresat ambasadorului Poloniei în România un mesaj de condoleanțe pentru decesul tragic de la Smolensk a președintelui Republicii poloneze și a înaltelor personalități din suita sa.

Excelență,

În această oră de mare încercare pentru Polonia, vă rog să binevoiți a primi sincerele condoleanțe ale Bisericii Greco-Catolice Române și ale Arhiepiscopului major, Preafericirea Sa Lucian.

În numele victoriei Domnului asupra morții, împărtășim durerea întregului popor pentru pierderea Președintelui Republicii, a Soției și a înaltelor autorități care îi însoțeau.

Fie ca Polonia, soră de suferință și speranță cu România, să poată regăsi mângâierea în credința sa puternică în ajutorul Cerului și tăria marilor valori care v-au scris istoria atât de dramatică, dar totodată atât de luminoasă prin atașamentul față de Dumnezeu și credința creștină.

Vă rog, de asemenea, să primiți asigurarea rugăciunii mele la intențiile patriei Excelenței voastre și să acceptați asigurarea sentimentelor mele în Hristos cel înviat.

+ MIHAI

Episcop, vicar general de Alba-Iulia și Făgăraș, vicarul Bucureștilor

Preasfinția Sa Mihai a mers la Ambasada Poloniei pentru a se reculege câteva minute în rugăciune alături de bucureștenii care au umplut cu lumânări și flori fațada reședinței poloneze.

Vicarul Bucureștilor a semnat mâine registrul de condoleanțe pe care Ambasada îl pune la dispoziția celor care se unesc în aceste momente dramatice cu națiunea poloneză.

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator,

Ioan F. Pop: secretar de redacție.

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, pr. Ioan Erdeli, Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantîș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Alexandru Toma

Str. Borsecului Bl. X16, Ap. 30
Tel: 0259.472.823; 0741.933.193

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Papa a transmis condoleanțe Poloniei

“Încredințez toate victimele acestui dramatic incident [...] bunătații Dumnezeului milostiv. Fie ca El să îi primească în gloria Sa”, a spus Papa în mesaj. A transmis apoi familiilor victimelor și tuturor polonezilor “sincere condoleanțe, asigurându-vă de apropierea mea spirituală”. “În acest dificil moment, implor asupra poporului polonez o binecuvântare specială a Atotputernicului Dumnezeu”, se spune la finalul mesajului.

“Îmi exprim sincerele condoleanțe și asigur din inimă că mă voi ruga pentru victime și pentru sprijinirea iubitei națiuni polone.” Vorbind apoi chiar în poloneză, Pontiful a spus: “Am aflat cu profundă durere știrea morții tragice a dl. Lech Kaczynski, președintele Poloniei, a soției și persoanelor care îi însoțeau. Au murit în călătoria spre Katyn, locul supliciuului a mii de ofițeri militari polonezi asasinați în urmă cu 70 de ani. Îi încredințez pe toți Stăpânului îndurător al vieții. O fac unindu-mă cu pelerinii de la sanctuarul din Lągiewniki și cu toți promotorii Milostivirii lui Dumnezeu din întreaga lume.”

Papa Benedict al XVI-lea

www.catholica.ro

Alocuțiunile Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus*

După 25 de ani același apel: mărturisiți-l pe Cristos
28.03.2010

Iubiți frați și surori,

Înceind această celebrare, gândurile noastre nu pot să nu se întoarcă la Duminica Floriilor de acum 25 de ani. În 1985 Națiunile Unite au declarat “Anul Tineretului”. Venerabilul Papa Ioan Paul al II-lea a dorit să marcheze acel eveniment și, sărbătorind intrarea lui Cristos în Ierusalim, a inițiat Zilele Mondiale ale Tineretului. De atunci Duminica Floriilor marchează acest eveniment, la doi sau trei ani prin întâlniri mondiale, ce aduc tineri pelerini de pe întreaga planetă pe urmele lui Isus.

Acum 25 de ani, preaiubitul meu predecesor i-a invitat pe tineri să își mărturisească credința în Cristos, “care a luat asupra Sa cauza omului” (predica din 31 martie 1985). Astăzi reînnoiesc această chemare către noua generație, să dea mărturie despre puterea milostivă și luminoasă a adevărului, pentru ca oamenii celui de-al treilea mileniu să nu ducă lipsă de cel mai autentic model: Isus Cristos. Dau acest mandat în special celor 300 de delegați de la Forumul Internațional de Tineret – convocat de Consiliul Pontifical pentru Laici – care au venit din diverse părți ale lumii.

[Apoi a salutat grupurile de pelerini. În engleză a spus:] În salut pe toți pelerinii și turiștii veniți pentru *Angelus*, în special pe tinerii prezenți la celebrarea celei de-a 25-a Zi Mondiale a Tineretului. Astăzi începe Săptămâna Sfântă, cel mai intens timp de rugăciune și de reflecție pentru Biserică, prin amintirea primirii făcute lui Isus în Ierusalim. Să ne însușim bucuria manifestată atunci primindu-l pe Cristos în viețile noastre, în inimile noastre și în familiile noastre. Asupra voastră și a celor dragi vouă invoc tăria și pacea Domnului nostru Isus Cristos.

[Sfântul Părinte a continuat în italiană:] În acest moment gândurile și inimile noastre sunt îndreptate în mod special spre Ierusalim, unde s-a împlinit misterul pascal. Sunt profund îndurerat de recentele conflicte și de tensiunile ce au izbucnit iarăși în acel oraș, patria spirituală a creștinilor, evreilor și musulmanilor, profetie și promisiune a reconcilierii universale pe care Dumnezeu o dorește pentru întreaga familie umană. Pacea este un dar pe care Dumnezeu l-a încredințat responsabilității umane ca să fie cultivat prin dialog și prin respectarea drepturilor tuturor, prin reconciliere și iertare. Să ne rugăm ca cei care sunt responsabili de soarta Ierusalimului să meargă pe calea păcii cu curaj și perseverență!

Dragi frați și surori, așa după cum a făcut Isus cu discipolul său Ioan, v-o încredințez și eu vouă pe Maria, spunându-vă: Iată mama voastră (cf. Ioan 19,27). Către ea ne îndreptăm cu încredere filială, recitând rugăciunea *Angelus*.

Misiunea Bisericii: să ducă tuturor vestea cea bună
11.04.2010

Iubiți frați și surori,

Duminica de azi încheie Octava Paștelui, ca o singură zi „făcută de Domnul”, marcată cu distinctivul Învierii și bucuriei ucenicilor în a-l vedea pe Isus. Încă din antichitate această duminică este numită „in albis”, de la numele latin „alba” dat hainei albe pe care neofiii o îmbrăcau la Botez în noaptea Paștelui și o depuneau după opt zile. Venerabilul Ioan Paul al II-lea a dedicat această duminică Divinei Milostiviri, cu ocazia canonizării sorii Maria Faustina Kowalska, pe 30 aprilie 2000.

De îndurare și bunătate divină este bogată pagina Evangheliei Sfântului Ioan (20,19-31) din această Duminică. În ea se povestește că Isus, după Înviere, i-a vizitat pe ucenicii săi, trecând prin ușile închise ale Cenacolului. Sfântul Augustin explică cum „ușile închise nu au împiedecat intrarea aceluia trup în care locuia dumnezeirea. Acela care născându-se lăsase neatinsă fecioria mamei a putut intra în cenaclu cu ușile închise”; și Sfântul Grigore cel Mare adaugă că Răscumpătorul nostru s-a prezentat, după Învierea sa, cu un trup de natură incoruptibilă și palpabilă, dar într-o stare de glorie. Isus arată semnele pătimirii, până la a-i da posibilitatea necredinciosului Toma să le atingă. Cum este posibil, însă, ca un ucenic să poată dubita? În realitate, condescendența divină ne permite să tragem profit chiar și din necredința lui Toma pe lângă cel de la ucenicii credincioși. De fapt, atingând rănile Domnului, ucenicul șovăitor vindecă nu numai propria neîncredere, dar și pe a noastră.

Vizita Celui Înviat nu se mărginește la spațiul Cenacolului, dar merge dincolo, pentru ca toți să poată primi darul păcii și al vieții cu „Suflul creator”. Într-adevăr, de două ori Isus l-a zis ucenicilor: „Pacea să fie cu voi!” și a adăugat: „După cum m-a trimis pe mine Tatăl, la fel vă trimit și eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Spiritul Sfânt; căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate, și căroră le veți ține, vor fi ținute”. Aceasta este misiunea Bisericii asistată în mod peren de Mângâietorul: să poarte tuturor vestea cea bună, realitatea bucurioasă a Iubirii îndurătoare a lui Dumnezeu, „pentru ca - cum spune Sfântul Ioan - să credeți că Isus este Cristos, Fiul lui Dumnezeu, și prin credința voastră să aveți viață în numele lui” (20,31).

În lumina acestui cuvânt, încurajez, în special, pe toți păstorii să urmeze exemplul Sfântului Paroh de Ars, care „în timpul său, a știut să transforme inima și viața atâtor persoane, căci a reușit că le facă să perceapă iubirea îndurătoare a Domnului. Este nevoie urgentă și în timpul nostru de o asemenea veste și de o mărturie similară a adevărului Iubirii”. În acest mod îl vom face din ce în ce mai familiar și apropiat pe Acela pe care ochii noștri nu l-au văzut, dar despre a cărui nemărginită Milostivire avem absolută certitudine.

Creștinii - emigranți prin vocație

Comunicat

Reuniunea anuală a Comitetului mixt al Conferinței Bisericilor Europene (CEC) și Consiliul Conferinței Episcopilor din Europa (CCEE) tocmai a avut loc (7-11 Martie 2010) la Istanbul, Capitala Culturală Europeană în 2010, la invitația Patriarhul Ecumenic, Preafericirea Sa Bartolomeu I.

În acest an, membrii Comitetului mixt au decis să examineze fenomenul migrației dintr-o varietate de perspective: culturale, sociale, economice, etc., în anul în care CCEE organizează cel de-al VIII-lea Congres privind migrația (Malaga, Spania, 27 aprilie – 1 mai), parte a cadrului pentru anul 2010, CEC-CCME, anul în care Bisericile Europene răspund migrației: un proiect vizând promovarea vizibilității angajamentului Bisericilor pentru emigranți și o politică de integrare prin muncă cu și pentru emigranții înșiși, refugiaților și minorităților etnice la nivel european și național.

În cursul întâlnirii, participanții au fost în măsură să verifice cum Bisericile, la diferite niveluri, și organizațiile ecumenice participă la fenomenul migrației, și să vadă ce fac ele și la nivel național, european și internațional pentru a primi și a facilita participarea unui emigrant în viața socială a țării gazdă. Acestei lucrări s-au adăugat patru experți: Doris Peschke, Secretarul General al Comisiei Bisericilor pentru Emigranți în Europa (CCME); Johan Ketelers, Secretarul General al ICMC (Comisia Catolică Internațională privind Migrația); câte un reprezentant din Guvernul turc și elen, respectiv, Alp Ay, Director pentru Afaceri Publice – Secretariatul General pentru Afaceri al Uniunii Europene, precum și ministrul adjunct al Ministerului pentru Afaceri Interne al Republicii Elene, doamna Theodora Tzakri.

Fenomenul migrației nu este ceva nou în Europa. Este un fenomen al timpului nostru, chiar dacă aceasta nu este o noutate în istoria umanității. Fiecare perioadă a istoriei a fost marcată de o mișcare migratoare mai mult sau mai puțin substanțială. Dacă ceva s-a schimbat, numerele, ariile de migrare și locurile de emigrare s-au schimbat. Astăzi, o persoană din șase este în mișcare în lume! Prin urmare, pare evident ca în Europa, de asemenea, alături de mobilitatea bunurilor, capitalului și serviciilor, este de asemenea mobilitatea umană pentru care țările noastre nu par a fi complet pregătite.

Cauzele migrației sunt complexe și multiple, iar din acest motiv este necesar să fie înțeles adevăratul motiv din spatele fenomenului, de la motive pur și simplu economice, până la migrații pe motive sociale, politice sau de mediu.

Instituția familiei este cea care suferă cel mai mult datorită unor norme nedrepte care reglementează fenomenul migrației. Adesea, nucleul familiei este for-

țat să fie rupt din cauza încercărilor nereușite de reîntregire a familiei. În acest caz, primele victime ale unor astfel de politici sunt copiii care cresc într-un context social lipsit de afecțiunea și educația tatălui și a mamei, pentru că sunt încredințați bunicilor, dacă nu, rudelor mai îndepărtate sau vecinilor. Acest lucru provoacă forme grave de depresie printre membrii familiei, în unele cazuri fiind înregistrate și suiciduri. Europa nu a înțeles încă probabil în mod clar semnificația devastatoare a acestui fenomen, pentru viitorul ei. În schimb, trebuie clarificat că societățile noastre nu se pot face fără familie și unitatea ei, nu doar pentru binele persoanei, ci și pentru întreaga societate.

Perspectivile cu care Bisericile și Statul privesc la fenomenul migrației sunt diferite. Creștinii sunt „emigranți prin vocație”, în care ei se înțeleg ca oameni într-o călătorie. Dreptatea și caritatea sunt lumini călăuzitoare pentru comportamentul tuturor creștinilor. Demnitatea umană a tuturor oamenilor, inclusiv a emigranților ilegali și a solicitanților de azil, trebuie recunoscută peste tot. Chiar și cu recunoașterea responsabilității statelor față de cetățenii ei în protejarea patrimoniului cultural și național, legalitate și justiție pe de o parte, cu recunoașterea cuvenită și absolută a demnității omului pentru toate persoanele și milă față de cei nevoiași, pe de altă parte, ar trebui să constituie un ansamblu organic.

Migrația este un apel urgent pentru schimbarea nivelelor structurale și culturale, precum și o schimbare a gândirii. Aceasta stabilește provocările la care este necesar să se răspundă, cum ar fi: garantarea drepturilor persoanei umane în fața diversității condițiilor la care, uneori, anumite drepturi recunoscute pe plan internațional, corespund. Bisericilor, în plus, li se cere să întâmpine și să promoveze binele la toți, incluzând și binele spiritual de la toții oamenii, ca o asigurare a integrării complete.

În plus, în timpul întâlnirii au fost promovate politici și proiecte de către guvernul turc și elen, conectate în mod particular cu solicitanți de azil și refugiați.

Serviciul Comisiei CEC „Biserică și Societate” (CSC) și a COMECE

(urmare din pag. 4)

Participanții au fost informați despre problemele curente ale instituțiilor Europene și asupra activităților CSC și COMECE. Bisericele din Europa sprijină și urmăresc cu atenție noua formă a Uniunii Europene care a intrat în vigoare cu adoptarea Tratatului de la Lisabona, și în funcție de oportunitățile oferite de Articolul 17.

Cu toate acestea, există unele curente de gândire răspândite în Europa care rănesc demnitatea persoanei umane și care îngrijorează Bisericele datorită modelului antropologic, care este oarecum departe de cultura vieții și de modelul natural al familiei. Există întrebări serioase cu privire la valorile aparente care prin reprezentanții UE, prin intermediul legislației europene, au încercat să fie răspândite la nivel de națiune, mai ales în materie de educație, rolul religiei, al vieții și al familiei tradiționale, și însăși identitatea persoanei. În special, planul de lege privind nediscriminarea poate avea repercusiuni grave asupra vieții și activității bisericilor ca organisme. De asemenea, participanții au fost informați asupra inițiativei parlamentare despre Protejarea Duminicii ca zi de odihnă; Comisia Europeană de consultare privind revizuirea directivei privind reîntregirea familiei, în special cu privire la dreptul cetățenilor proveniți din țări din lumea a treia care sunt rezidenți legali în UE, să se reunească cu membrii familiilor lor; și, din nou, asupra Propunerea de directivă privind protecția animalelor folosite în scopuri științifice. O astfel de propunere se referă la reducerea recurgerii la teste efectuate pe animale (de exemplu, în domeniul farmaceutic), precum și promovarea de metode alternative. Una dintre aceste alternative constă în utilizarea celulelor stem embrionare umane.

Dialogul cu Islamul

CCEE și CEC recunoaște importanța muncii comune întreprinse în trecut, în domeniul relațiilor cu musulmanii din Europa, și de aceea, intenționează să continue acest dialog la nivel local și continental, cu întâlniri bilaterale între Biserică și asociații sau grupuri musulmane, sau prin intermediul unor planuri și inițiative promovate în comun între CEC și CCEE.

Întâlnire cu Patriarhul Bartolomeu

În după-amiaza zilei de Marți, 9 Martie, participanții au fost primiți în audiență privată de către Patriarhul Ecumenic. Preafericirea Sa Bartolomeu I a invitat Bisericele să continue angajamentul lor comun și colaborarea pentru promovarea unei mărturii creștine comune în Europa, și astfel acestea să-și aducă contribuția specifică în fața numeroaselor provocări puse în fața lor.

Întâlnirea din 2011

Întâlnirea din anul 2011 a Comitetului mixt CCEE-CEC va avea loc la Belgrad (Serbia) între 17-20 Februarie, la invitația Prea Sfințitului Stanislav Hocevar, membru al comitetului mixt.

MEMBRI CEC:

His Eminence Metropolitan Emmanuel of France, Ecumenical Patriarchate and CEC President;
Rt. Rev. Bishop David Hamid, Church of England
Dr. Joanna J. Matuszewska; Reformed Evangelical Church in Poland

His Eminence Metropolitan Michael of Austria, Ecumenical Patriarchate

Rev. Rauno Pietarinen, Orthodox Church of Finland

Pastor Claire Sixt-Gateuille, Reformed Church of France

Prof. Dr. Viorel Ioniță, General Secretary ad interim

Ms Doris Peschke, General Secretary of the Churches' Commission for Migrants in Europe

MEMBRII CCEE:

His Eminence Cardinal Péter Erdő, Archbishop of Esztergom-Budapest, CCEE President;

His Eminence Cardinal Jean-Pierre Ricard, Archbishop of Bordeaux, CCEE Vice-President;

His Eminence Cardinal Josip Bozanic, Archbishop of Zagreb, CCEE Vice-President;

His Grace Mgr Stanislav Hocevar, Metropolitan Archbishop of Belgrade;

His Lordship Mgr Vincenzo Paglia, Bishop of Terni - Narni - Amelia;

His Lordship Mgr Virgil Bercea, Bishop of Oradea;

Fr Piotr Mazurkiewicz, ComECE General Secretary;

Fr Duarte da Cunha, CCEE General Secretary;
Thierry Bonaventura, Media Officer

Conferința Bisericilor Europene (CEC) este o comuniune de 120 de Biserici Ortodoxe, Protestante, Anglicane și Biserici Vechi Catolice din toate statele europene, și 40 de organizații asociate. A fost fondată în anul 1959. Birourile CEC sunt în Geneva, Bruxelles și Strasbourg.

Consiliul Conferințelor Episcopale din Europa (CCEE) reunește președinții a 33 de Conferințe Episcopale ale continentului, reprezentate de președinții lor și Arhiepiscopii Luxemburgului, Principatului Monaco, Arhiepiscopul Maronit din Cipru, precum și Episcopul de Chișinău (Republica Moldova). Președintele este Cardinalul Péter Erdő, arhiepiscop de Esztergom-Budapest, primat al Ungariei; vice-președinți sunt Cardinalul Josip Bozanić, Arhiepiscop de Zagreb, Cardinalul Jean-Pierre Ricard, Arhiepiscop de Bordeaux. Secretarul general CCEE este Părintele da Cunha Duarte. Sediul secretariatului este la Sankt Gallen (Elveția).

Die Tagespost

Fenomenul Medjugorje și discernerea spiritelor

„Să nu lăsăm adepții să cadă în gol”: convorbire cu părintele profesor Manfred Hauke

De mai mulți ani există o discuție în jurul fenomenului presupuselor apariții mariane de la Medjugorje: li se arată într-adevăr vizionarilor din Medjugorje Maica Domnului? Sau aceste evenimente sunt efecte parapsihologice, provenind din inconștientul vizionarilor? Sunt ele o manipulare sau chiar o amăgire din partea puterilor răului? Potrivit anumitor informații, la Vatican este planificată în curând o examinare definitivă a fenomenului Medjugorje din partea unei comisii. Regina Einig l-a consultat în acest sens pe președintele Comunității germane de lucru în domeniul mariologiei, pr. prof. dr. doc. Manfred Hauke, profesor de dogmatică și patrologie la Lugano (Elveția).

- În ce constă importanța teologică a aparițiilor mariane?

- Aparițiile Maicii Domnului țin de carisma profeției, prin care se exprimă lucrarea intangibilă a Duhului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îndeamnă: „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți profețiile” (1 Tesaloniceni 5,19-20), dar deja Cartea Proverbelor subliniază: „Fără vedenie de proroc poporul e fără stăpân” (Proverbe 29,18). Potrivit lui Toma de Aquino, revelațiile profetice de după perioada apostolică nu sunt date spre răspândirea unei noi învățături de credință, ci slujesc orientării faptelor omului. Teologia vorbește, în acest caz, de „revelații private”, întrucât ideile comunicate nu țin de Revelația publică și universală; aceasta din urmă s-a încheiat odată cu perioada apostolică. „Privat” se referă la o persoană individuală, la un grup sau chiar la întreaga Biserică într-o anumită situație istorică. „Revelațiile private” sau - mai bine spus - revelațiile profetice ne ajută să recunoaștem „semnele vremurilor” (Matei 16,3) și să ne purtăm în mod corespunzător. Potrivit Papei Benedict al XIV-lea, recunoașterea unei revelații private de către Episcopul competent nu implică în nici un caz obligativitatea credinței în sens strict (*fides divina*), ci se referă la faptul că aparițiilor li se poate acorda, în mod justificat, o credință pur omenească (*fides humana*).

Așadar, nici un catolic nu este obligat să creadă că Maica Domnului s-a arătat la Lourdes și la Fatima; Biserica arată însă că relațiile privind aceste apariții sunt vrednice de crezare, iar un catolic poate crede în ele, cultivând o spiritualitate corespunzătoare. Da, Biserica a stabilit chiar comemorări proprii în calendarul liturgic și a publicat texte corespunzătoare pentru liturghie. Dar revelațiile profetice nu reprezintă cazul normal al vieții creștine, ci o excepție: „Fericiți cei care n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20,29). Catehismul Bisericii Catolice, citându-l pe Sfântul Ioan al Crucii, subliniază că Tatăl dumnezeiesc ne-a comunicat toate în Isus Cristos, Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu (cf.

Evrei 1,1-2): „Acela care ar vrea acum să-l întrebe, sau ar dori o vedenie sau o revelație, nu numai că ar face o nebunie, dar l-ar jigni pe Dumnezeu, neîndreptându-și ochii numai spre Cristos fără a căuta altceva sau ceva nou” (nr. 65).

- În definitiv, există posibilitatea unor apariții care să îi comunice omului ceva care să nu provină din propriul psihic?

- Potrivit unei teorii larg răspândite, care a pornit mai ales de la Karl Rahner, toate aparițiile ar fi „viziuni ale imaginației”. Astfel, conținutul „apariției” ar avea origine psihogenă, chiar dacă aceasta din urmă poate fi provocată de un impuls divin. Dumnezeu nu ar acționa nemijlocit în această lume, ci doar prin cauze secundare create (în special prin psihicul uman). Cu alte cuvinte, fie că unui om i se arată un spiriduş, soacra sau Fecioara Maria, acest lucru ar ține de dispoziția psihică subiectivă, eventual de automatisme sufletești inconștiente, și nu de realități obiective care-l interpelează pe om din afară. În cazul unei asemenea teorii, în final nu se mai pune problema autenticității sau a inautenticității aparițiilor mariane.

Dimpotrivă, noi trebuie să subliniem că excluderea intervenției nemijlocite a lui Dumnezeu în această lume nu se poate susține teoretic, pentru că atunci ar fi imposibilă chiar Creația de la început, din nimic, deoarece aceasta pornește numai de la Dumnezeu. Pe lângă aceasta, există fenomene dovedite fără echivoc, în cazul cărora conținutul celor văzute se bazează pe un eveniment extramental: de pildă, în timpul aparițiilor mariane din satul irlandez Cnoc Mhuire din 1879, 15 persoane au văzut-o, în timpul unei furtuni cu ploaie, pe Maria împreună cu alți Sfinți și un altar; locul în care stăteau Sfinții a rămas uscat, în ciuda ploii torențiale. O astfel de întâmplare nu poate fi explicată prin abordarea subiectivistă a lui Rahner. Dar de factorul subiectiv trebuie să ținem seama întotdeauna: chiar în revelații autentice se pot strecura greșeli, dacă fantezia omului adaugă ceva sau dacă vreo afirmație este interpretată greșit. Există, firește, și fenomenul imaginației de origine maladivă sau posibilitatea înșelăciunii. Dacă ambele sunt excluse, în centrul interpretării aparițiilor se află întotdeauna evaluarea originii extramentale: intervenția lui Dumnezeu și a persoanelor cerești sau, dimpotrivă, a forțelor răului.

- Ce forme de viziuni / apariții se pot deosebi?

- „Apariție” („arătare”) înseamnă, în clasificarea teologică, intervenția unei ființe cerești ce poate fi experimentată de simțurile exterioare sau de puterea imaginației. Noțiunea de „viziune” („vedenie”), dimpotrivă, se referă

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

la componenta subiectivă, adică la perceperea unui eveniment invizibil pe cale naturală. În acest sens, pot exista „viziuni corporale”, dacă obiectul întâlnit este perceput prin văz, viziuni „ale imaginației” (care se manifestă numai în puterea imaginației) sau viziuni „intelectuale” (care se arată în gândire, fără mijlocirea unui simț).

- În opinia Dvs., fenomenul Medjugorje se înscrie pe linia marilor locuri de pelerinaje mariane, cum ar fi Lourdes, Fatima sau Guadalupe?

- Cu aceste locuri de apariții ale Maicii Domnului, recunoscute de Biserică, Medjugorje are în comun o mare afluență de pelerini care se roagă, ajung să se convertească sau își reînnoiesc credința. Chiar eu, în timpul unei vizite la Medjugorje, în 1985, am fost impresionat de numeroasele spovezi, iar cineva chiar mi-a spus că nu s-a mai spovedit dinaintea celui de-al doilea război mondial. Și un mare număr de vocații preoțești și călugărești sunt legate de pelerinajul, de comuniunea de credință și de viața de rugăciune trăită în acest loc.

Pe de altă parte, există diferențe clare. Printre acestea se numără, în primul rând, numărul de fenomene vizionare, precum și minunile recunoscute de Biserică drept vrednice de crezare. La Guadalupe au fost patru arătări ale Mariei (9-12 decembrie 1531), confirmate de una dintre cele mai mari minuni din istoria Bisericii, și anume întipărirea chipului Mariei pe mantaua vizionarului. În următorii zece ani s-au convertit opt milioane de amerindieni. Autenticitatea aparițiilor a fost recunoscută în 1566 printr-un proces canonic, iar vizionarul a fost canonizat în anul 2002.

La Lourdes se numără optsprezece apariții ale Mariei, care au avut loc în decursul unui semestru (11 februarie - 16 iulie 1858). Mesajele legate de acestea se concentrează asupra rugăciunii și pocăinței. Ele au fost confirmate încă de la început prin minuni care au rezistat unei verificări medicale și ecleziastice extrem de critice. Recunoașterea din partea episcopului (1862) este legată de credibilitatea personală a vizionarei, Bernadeta Soubirous, care, după întâlnirea cu Maica Domnului, a intrat în mănăstire, iar în 1933 a fost canonizată.

Evenimentele de la Fatima cuprind șase apariții mariane (din mai până în octombrie 1917), pregătite de trei arătări ale unor îngeri (1916) și completate de arătări trăite de vizionara Lucia la Pontevedra (1925-26) și Tuy (1929-30). Minunea soarelui de la Fatima (13 octombrie 1917) a avut loc în fața a circa 50 000 de oameni. Aparițiile Mariei din 1917 au fost recunoscute în 1930 ca vrednice de crezare, iar mesajele către Lucia la Pontevedra și Tuy, în 1939. Doi dintre vizionarii din 1917 (Francisco și Jacinta, care au murit în copilărie) au fost beatificați în anul 2000, în timp ce în 2008 a început procesul pentru sora Lucia, care a murit recent. Astfel, Guadalupe, Lourdes și Fatima se remarcă printr-un număr foarte redus de apariții mariane, printr-un mesaj clar conturat, prin sfințenia vizionarilor, recunos-

cută de Biserică, și printr-o confirmare impresionantă, bazată pe minuni evidente.

Dimpotrivă, fenomenul Medjugorje se prezintă altfel: numărul presupuselor apariții ajunge la peste 40.000; mesajele legate de ele sunt extrem de numeroase și dau naștere unor întrebări critice. În ce privește credibilitatea vizionarilor, în unele cazuri avem de-a face cu înșelăciune, fiind vorba de minciuni dovedite; nu există vreo minune recunoscută de Biserică, iar semnele miraculoase vestite de vizionari pentru confirmarea aparițiilor de la Medjugorje până acum nu au avut loc. Cardinalul portughez Jose Saraiva Martins, timp de mulți ani prefect al Congregației pentru Cauzele Sfinților, a fost întrebat cu scurt timp în urmă despre eventualele paralele dintre Medjugorje și Fatima. După părerea sa, în timp ce copiii păstori de la Fatima s-au arătat smeriți și au ales tăcerea, aceste virtuți nu se observă la Medjugorje; în timp ce sora Lucia a intrat în clauzură, la Medjugorje nu a ales nimeni viața consacrată (dimpotrivă, unul dintre vizionari s-a căsătorit cu o regină americană a frumuseții; desigur, acest lucru nu este un păcat, dar nici vreun semn deosebit de marcă supranaturală prin aparițiile mariane); sora Lucia a așternut în scris secretele încredințate ei de Maria, în timp ce vizionarii din Medjugorje le-au păstrat pentru ei. „Nu, nu văd nici o asemănare între Fatima și Medjugorje” (12 ianuarie 2010)

- Mulți oameni consideră Medjugorje începutul convertirii lor. Există o logică teologică a „roadelor bune”, care să permită concluzii privind un eveniment al harului sau privind autenticitatea unui fenomen?

- Doar roadele bune nu sunt suficiente pentru confirmarea originii supranaturale a unui fenomen vizionar. În medicină, și efectul placebo are ocazional rezultate bune, care nu se datorează medicamentului ca atare. Și chiar într-un loc unde se produce o înșelăciune sau lucrează însuși diavolul, este posibil ca harul lui Dumnezeu să lucreze, oamenii să se convertească și să-l găsească pe Dumnezeu. În cazul criteriilor pentru credibilitatea supranaturală a aparițiilor mariane, roadele trebuie legate de observația fenomenului însuși și de confirmarea prin minuni. De altfel, la Medjugorje nu sunt doar roade bune, ci și o întreagă serie de urmări negative legate de fenomenul aparițiilor. Printre acestea se numără încurajarea a doi preoți franciscani, din partea vizionarei Vicka, în numele *Gospei*, pentru a se opune dispozițiilor canonice legitime ale episcopului locului referitoare la implicarea lor pastorală. La repetatele îndemnuri la neascultare ale *Gospei* (de 13 ori), episcopul de pe atunci, Zanic, care la început înclina în favoarea fenomenului Medjugorje, a reacționat printr-o respingere ușor de înțeles.

În reacția sa la vizita Cardinalului Schonborn [Anul Nou 2010], episcopul Peric observă alte roade

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

legate de îndemnul la neascultare de care am vorbit: în prezent există în Dieceza de Mostar-Duvno nouă foști franciscani suspendați din slujirea preotească, dar care se poartă ca preoți legali în parohiile uzurpate; câțiva franciscani au invitat, în 2001, un diacon vechi-catolic, care se prezenta ca „arhiepiscop” și care a „miruit”, în parohiile uzurpate, peste 700 de tineri, ceea ce un diacon nu poate face niciodată în mod valid; doi dintre preoții nesupuși au invitat un episcop vechi-catolic din Elveția, cu rugămintea de a-i consacra episcopi, ceea ce episcopul vechi-catolic a refuzat. Doi preoți călugări, strâns legați de începutul fenomenului Medjugorje, au fost sancționați canonic: lui Jozo Zovko (parohul în funcție în timpul primelor luni de apariții, iunie-august 1981) i s-a interzis de către superiorul său orice contact cu Medjugorje; Tomislav Vlastic, care a activat la Medjugorje între 1981 și 1988, a fost dezlegat de către Sfântul Scaun de îndatoririle preotești, în 2008. Ca motivație, Congregația pentru Doctrina Credinței menționează, printre altele, încălcarea poruncii a șasea, agravată prin presupuse „motivații mistice”.

De fapt, făcând apel la o inspirație din partea *Gospei* și la vizionara Marija Pavlovic, părintele a încheiat o „cununie mistică” cu o doamnă din Germania, în cadrul unei comunități călugărești mixte. Această combinație neobișnuită între înclinații personale și misticism are o istorie mai îndelungată: în 1976, așadar înainte de venirea la Medjugorje, părintele a lăsat însărcinată o călugăriță într-o „comunitate franciscană” mixtă, apoi a trimis-o în Germania cu vorbe pioase, negându-și paternitatea. În 1984, cazul le era cunoscut episcopului Zanic și Cardinalului Ratzinger. Iar același Vlastic a adus la Medjugorje, de la un congres carismatic de la Roma, „profeția” adresată lui (6 mai 1981): „Nu te teme, v-o voi trimite pe Maica mea”. Potrivit afirmațiilor unei carismatice irlandeze, din Vlastic izvorau valuri de apă vie. Influența unui asemenea personaj asupra perioadei de început a fenomenului Medjugorje pune o mulțime de probleme critice. Acuzatii morale grave se aduc și împotriva lui Zovko, paroh în primele luni și timp de mulți ani însoțitor spiritual al grupului de vizionari (E. M. Jones, *Der Medjugorje-Betrug*, 2001). Așadar, nu există doar roade bune ale fenomenului Medjugorje.

- *Vedeți lucrarea harului lui Dumnezeu la Medjugorje?*

- Atunci când oamenii se convertesc, se roagă sincer, primesc sacramentele și își reînnoiesc viața creștină, lucrează fără îndoială harul lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil pentru orice loc din lume și, desigur, și pentru Medjugorje.

- *Din punctul de vedere al Bisericii, ce criterii joacă un rol determinant în recunoașterea caracterului supranatural al aparițiilor?*

- O apariție poate fi apreciată drept supranaturală numai atunci când se exclude cu certitudine responsa-

bilitatea influențelor naturale sau intervenția diavolului. Trebuie să se cerceteze (1) vizionarii: sunt sănătoși psihic? Sunt excluse iluzia, sugestia și halucinația? Sunt vizionarii sinceri și corecți din punct de vedere moral? Dovedesc mai multă râvnă în viața de credință decât înainte de evenimentul vizionar? Sunt ascultători și smeriți față de reprezentanții de drept ai Bisericii? Boala psihică, minciuna, acte imorale legate de viziuni și lipsa de smerenie sunt indicii extrem de negative. Alte întrebări se pun în legătură cu (2) conținutul fenomenelor: corespund ele credinței catolice? Există afirmații ridicole sau nevrednice de Dumnezeu? Pentru a se dovedi supranaturale, profețiile trebuie să se refere la evenimente viitoare, care depind de libertatea oamenilor, respectiv de intervenția intangibilă a lui Dumnezeu. Un criteriu pozitiv este și descoperirea unor secrete lăuntrice ale omului. Importante sunt apoi (3) roadele evenimentelor, în care se descoperă un început bun (cf. Matei 7,15-20). Aparițiile autentice întăresc virtuțile vizionarilor, mai ales smerenia și răbdarea, în timp ce revelațiile false produc aroganță și neascultare. Criteriul hotărâtor este (4) minunea, care trebuie să fie legată fără echivoc de apariție.

- *Diavolul poate face minuni?*

- Minunea, înțeleasă ca intervenție nemijlocită a lui Dumnezeu în lumea empirică, se dovedește ca atare dacă depășește puterile lumii create. Printre exemplele cele mai clare se află învierea morților. În acest sens, nu este simplă delimitarea de „minunile” spiritelor rele, a căror putere depășește facultățile omenești. Fiind ființe create, le este, desigur, imposibil să producă o creație din nimic (pentru care este nevoie de putere infinită). Nu pot face nici preziceri legate de fapte ce depind de libertatea lăuntrică a omului, fiindcă diavolul nu are putere asupra lăuntrului omului. Acest lucru este limpede în cazul posedaților: demonii pot pune stăpânire pe trupul posedatului, dar atunci când vorbesc prin el în timpul unei crize provocate de exorcism, conștiința omului este, în mod normal, suspendată. Dimpotrivă, Dumnezeu știe să conducă din interior voința omului, fără să o constrângă.

Pentru diavol nu este nici o problemă, de exemplu, să facă statui să plângă, să provoace extaz și stigmat, să manipuleze aparate fotografice, să determine vorbirea în limbi sau să producă miresme minunate. Datorită cunoștințelor excepționale privind lumea naturală, poate face, în măsură limitată, și afirmații despre viitor, dezvoltate ținând seama de influența factorilor ce pot fi recunoscuți în prezent. Poate descoperi și lucruri ascunse, necunoscute omului (cu excepția secretelor lăuntrului omului). Un exemplu cunoscut pentru lucrarea diavolului în evenimente pseudomistice aflăm în Spania secolului al XVI-lea, în viața călugăriței Magdalena a Crucii (1487-1560). De la vârsta de cinci ani avea

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

o mulțime de extaze și viziuni. Ea istorisea că Sfinții Dominic și Francisc ar fi pregătit-o pentru participarea la Prima Împărtășanie. Deja cu trei luni înainte de apropierea de Euharistie primea zilnic împărtășania „în chip mistic”, de fiecare dată scoțând un țipăt. La vârsta de 17 ani a intrat în mănăstirea clariselor de la Cordoba. A primit stigmatul și, prin clarviziune, putea găsi obiecte ascunse. La depunerea voturilor perpetue, călugărițele au fost uimate de prezența îndelungată a unui porumbel, interpretat ca prezența a Sfântului Duh.

Carol I, regele Spaniei, i-a cerut, printre altele, să binecuvânteze stindardele regale și haina fiului său, Filip. Și Cardinalul Cisneros și mulți alți reprezentanți ai Bisericii au fost atrași de această călugăriță „carismatică”. Chiar Sfântul Părinte personal i-a adresat clarisei spaniole rugămintea de a mijloci pentru el în rugăciune. Sceptici au rămas doar unii contemporani mai meditațivi, cum ar fi Sfântul Ignățiu de Loyola și Sfântul Ioan din Avila. Îndoielile lor s-au confirmat când, în 1542, clarisele din Cordoba, consternate de conducerea laxă a superioarei lor, au ales o succesoare. Atunci, „călugărița-minune” a fost cuprinsă de convulsii. Descoperindu-se, la exorcismul întreprins după aceea, o prezență demonică, Inchiziția a deschis un proces împotriva Magdalenei. În cadrul acestuia, ea a mărturisit că, în anul 1504, ar fi încheiat un pact cu diavolul, care urma să se termine în 1544. Facultățile ei paranormale au încetat. După ce și-a abjurat greșelile, a făcut pocăință timp de mai mulți ani, nu a mai putut fi aleasă în funcții în cadrul ordinului și a dus, până la moarte, o viață model. Cu alte cuvinte, diavolul îi poate duce de nas, timp de mai multe decenii, chiar pe cei mai înalți conducători ai Bisericii. Un asemenea exemplu ne îndeamnă la prudență în fața evenimentelor de astăzi.

- Cum apreciați „mesajele” *Gospei*?

- Potrivit unui studiu al unui psiholog și teolog croat, „mesajele” publicate sunt „în mare parte... texte simple, îndemnuri la pace, rugăciune, pocăință și convertire, în care se oglindesc limpede sufletul și mediul înconjurător al vizionarilor” (I. Zeljko, *Marienerscheinungen...*, 2004, 315). Printre așa-numitele „zece secrete”, la care vizionarii fac doar aluzii, se menționează, ca o confirmare a aparițiilor mariane, un semn permanent și durabil pe muntele primei apariții. Împlinirea acestui semn, vestit încă din 1981, după treizeci de ani se mai lasă încă așteptată, spre deosebire de Guadalupe și Fatima, de pildă, unde chiar în anul apariției a avut loc un semn clar (chipul Maicii Domnului pe „tilma”, respectiv minunea cu soarele). Cercetările efectuate menționează ca problemă filtrarea „mesajelor” din partea vizionarilor, respectiv a preoților aflați în legătură cu ei. Afirmările problematice sunt, adesea, cunoscute doar prin publicații greu accesibile, de cercetare critică a surselor (în parte doar în limba croată, engleză și franceză) și inaccesibile publicului larg.

Mai ales în perioada de început a fenomenului au fost unele comunicări foarte stranii. Potrivit unui protocol înregistrat pe bandă de magnetofon la 30 iunie 1981, vizionarii vesteau că, potrivit afirmațiilor *Gospei*, în trei zile (la 3 iulie) aparițiile se vor încheia; acestea însă au continuat. La cea de a șasea apariție (29 iunie 1981), *Gospa* a vestit vindecarea unui copil de patru ani, care nu a avut loc niciodată (a avut loc o vindecare parțială ce putea fi explicată și pe cale naturală, dar nu una instantanee și completă, ca în cazul vindecărilor miraculoase recunoscute la Lourdes). Mai mult, *Gospa* a arătat mai târziu (25 mai 1984) că va împlini două mii de ani de la naștere pe 5 august 1984. Oare adevărata Maică a Domnului ar indica pentru sine o sărbătoare a nașterii care să se deosebească de data sărbătorii liturgice (8 septembrie)? Dacă data indicată ar fi corectă din punct de vedere istoric, atunci Maria s-ar fi născut în anul 16 î.C. Dat fiind că, pe baza datelor istorice cunoscute (recensământul, legătura cu steaua), nașterea lui Isus trebuie plasată în jurul anului 7 î.C., Maria ar fi fost deci, la nașterea lui Isus, în vârstă de 9 ani.

Pe lângă neadevăruri și lucruri ridicole, uneori sunt comunicate și învățături eronate: astfel, părintele Vlastic a scris, la 8 mai 1982, în cronică redactată de el, că, potrivit afirmațiilor *Gospei*, sfinții ar fi prezenți în cer nu doar cu sufletul, ci și cu trupul. În acest caz se remarcă învățătura greșită larg răspândită astăzi, dar condamnată de Biserică, a învierii în momentul morții, prin care este anihilată așteptarea învierii viitoare, la a doua venire a lui Cristos. Cu alte cuvinte, pe lângă o mulțime de lucruri de la sine înțelese, care se pot găsi, în esența conținutului lor, în Biblie și în Catehism, mesajele conțin elemente care se dovedesc clar împotriva originii supranaturale a fenomenului.

- Adepții și criticii fenomenului Medjugorje iau durată îndelungată a fenomenului ca argument pentru poziția lor. Pe bună dreptate?

- Durata îndelungată a fenomenului, văzută doar în sine, nu este nici în favoarea, nici împotriva autenticității aparițiilor. În anul 2008, episcopul de Gap și Embrun a recunoscut caracterul supranatural al aparițiilor Mariei la Notre-Dame du Laus (sud-estul Franței), care au avut loc între 1664 și 1718, deci cuprind o perioadă de 54 de ani. Timp de patru luni, la începutul evenimentelor, vizionara în vârstă de 17 ani a văzut aparițiile zilnic. Mai târziu a avut doar din când în când întâlniri mistice cu Cristos sau cu Maica Domnului. În orice caz, cu excepția primelor patru luni din anul 1664, nu exista o regularitate a fenomenului vizionar, ca la Medjugorje. Dacă excepționalul viziunilor devine regulă, caz normal de zi cu zi, iar „mesajele lunare” ale Maicii Domnului sunt anunțate în prealabil în programe radiofonice, este firesc să devenim sceptici.

Abundența de comunicări este tipică fenomene-

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

lor spiritiste, așa cum este cazul celor 13 volume ale „vizionarei” canadiene Marie-Paule Giguere, pe care teologul francez Rene Laurentin, un mare susținător al fenomenului Medjugorje, a apreciat-o cu multă bunăvoință (în ele, vizionara, care își dobândește cunoștințele dintr-un glob de cristal, se prezintă ca reîncarnare a Maicii Domnului, care a zdrobit capul șarpelui și a fost canonizată încă din timpul vieții; unul dintre fiii ei ar fi Papă, iar un altul „învățător al neamurilor”; mișcarea întemeiată de Marie-Paule a fost, între timp, condamnată de Biserică: cf. J. Boufflet, *Faussaires de Dieu*, 2000, 562-570). În pelerinajul de pe pământ, credința nu trăiește din vedere, ci din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Abia în bucuria cerească, credința va fi înlocuită de vedere.

- În evaluarea unui fenomen cu atâtea fațete cum este Medjugorje, cumpănește Biserica și aspectele pastorale și de drept canonic, sau este vorba, în ultimă instanță, doar de concluzii dogmatice?

- Atâta vreme cât Magisteriul nu declară limpede că „aparițiile mariane” legate de Medjugorje nu au caracter supranatural (*constat de non supernaturalitate*), pelerinajul pe plan personal este tolerat. Sunt interzise doar pelerinajele publice, organizate de instituții bisericești. În prezent este în vigoare o decizie a Conferinței Episcopale Iugoslave din 1991, potrivit căreia originea supranaturală nu este certă (*non constat de supernaturalitate*). Aceasta înseamnă că numeroasele „dovezi” revendicate de adepții fenomenului Medjugorje în favoarea credibilității (fenomene luminoase, vindecări, convertiri) nu au fost considerate valabile. Episcopul Ratko Peric a declarat încă o dată, la 1 septembrie 2007: „Biserica, pe plan local și până la cel mai înalt nivel, de la început și până în ziua de azi, a repetat limpede și neîncetat: *Non constat de supernaturalitate!*”

„Acest lucru înseamnă, practic: nu sunt îngăduite pelerinaje, deoarece acestea presupun originea supranaturală a aparițiilor; nu există un sanctuar al Maicii Domnului și nu există mesaje autentice, revelații sau viziuni corecte! Aceasta este starea de lucruri astăzi. Cum va fi mâine? Încredințăm acest lucru în mâinile lui Dumnezeu și ocrotirii Preamăritei noastre Stăpâne”. Acestea sunt cuvintele episcopului. Din punct de vedere pur teoretic, decizia rămâne deschisă pentru o viitoare recunoaștere (*constat de supernaturalitate*) sau pentru o respingere definitivă (*constat de non supernaturalitate*). Până atunci însă este valabil ceea ce a spus episcopul de Mostar-Duvno și Trebinje-Mrkan într-o predică la Medjugorje, pe 6 iunie 2009, și a publicat pe pagina de internet a diecezei: „Biserica nu a recunoscut „aparițiile de la Medjugorje” („Il fenomeno di Medjugorje”, partea a III-a, *Službeni vjesnik*, 2/2009, p. 190-194).

În munca pastorală este importantă călăuzirea pe făgașele Bisericii a reînnoirii credinței dobândite de va-

lurile de pelerini de la Medjugorje, astfel încât adepții fenomenului să nu fie lăsați să cadă în gol. Un sfat bun pentru cinstitorii Mariei ar fi acela de a se concentra asupra revelațiilor profetice de încredere și receptate în întreaga Biserică, orientându-se, de pildă, spre Guadalupe, Lourdes sau Fatima. Fenomenele îndoielnice și cele în mod clar false trebuie prezentate ca atare. Astfel, după părerea mea, nu este suficientă recunoașterea pragmatică a lui Medjugorje ca „loc de rugăciune”, fără a lua o decizie în privința evenimentelor de acolo. În acest fel - nerecunoașterea presupuselor „apariții”, în același timp cu recunoașterea locurilor ca „sanctuare” oficiale - au reacționat episcopii germani (de pildă, referitor la Heroldsbach și Marienfried). Dacă o nouă comisie de cercetări ajunge la concluzia că anumite caracteristici legate nemijlocit de fenomenul aparițiilor sunt împotriva autenticității acestora, atunci iubirea față de adevăr cere ca acest lucru să fie făcut cunoscut cu toată claritatea, avertizându-se insistent creștinii catolici să nu întreprindă „pelerinaje”. În acest caz este valabil principiul *bonum ex integra causa, malum ex quovis defectu* (binele provine dintr-o cauză neștirbită, iar răul - dintr-o meteahnă a ei). În cazul unei băuturi amestecate cu otravă de șobolani, nu este suficient să spunem că la 98% apă avem doar două procente de stricină; întreaga băutură trebuie aruncată.

Dacă Biserica însăși nu va stoarce, în sfârșit, puroiul legat de Medjugorje, o vor face, jubilând, cercurile dușmănoase față de Biserică. Iar atunci, toleranța față de entuziasmul Medjugorje ar putea deveni un buimerang care atacă Biserica din interior, dacă, mai precis, cercurile legate la început de „locul de pelerinaj” bosniac și, în cele din urmă, dezamăgite, s-ar întoarce împotriva credinței și a Bisericii. Acest lucru ar putea explica și faptul că diavolul, în lucrarea lui la Medjugorje, investește în „roade bune”; o face pentru ca mai târziu să poată obține stricăciuni mult mai mari pentru Biserică. Dragostea pastorală nu poate fi despărțită de iubirea față de adevăr.

Traducere: Wilhelm Tauwinkl
www.lumea.catholica.ro

Ioan F. POP

PERIPATETIZĂRI

Cititul e singura formă de *scuză* pentru faptul că scriu.

Noi avem trecut – cu trimitere la o spusă nietzscheană -, doar în măsura în care am înțeles ceva din el. Presentul este *expresia* acestei înțelegeri.

Atîta vreme cît sîntem sub imperiul păcatului nu putem *trăi* moartea decît ca pe o abstracțiune.

Faptul că nu putem muri în locul nimănui face suferința o expresivitate îndoielnică.

În anonim se poate lucra în liniște la *celebritate*.

Uneori merită să trăim fie și pentru a nu rata unele cărți.

Ești scriitor adevărat doar în momentul în care nu te mai poți lua în serios.

Uneori îmi vine să spun: am obosit să mai fiu om!

Practicată serios, prostia poate deveni profesie.

Într-o lume de proști, inteligența este o ofensă. Într-o lume de inteligenți, prostia e un deliciu.

Pe un om inteligent îl convingi relativ ușor că e prost. Pe un prost – niciodată.

E bine să devii scriitor pînă nu înțelegi exact ce înseamnă acest lucru.

Unii nu citesc pentru că pur și simplu nu vor să-și conturbe ignoranța.

Sînt științe care reclamă doar hărnicia timpă, savanțiclul stupid, *santa simplicitas*.

Unii sînt patrioți chiar și cînd comit flagrante greșeli de gramatică.

Trebuie să faci în așa fel ca și întîmplările, neprevăzutul să facă parte din universul tău organizat.

O societate trebuie educată pînă se comportă civilizată, moral, fără să știe de ce face acest lucru.

Scrișul e singura *boală* în care te poți profesionaliza.

Normalul vieții și normalul scrisului sînt două aspecte care nu trebuie să se întîlnească.

Conservatorismul se menține cu nonconformisme, avangarde și chiar revoluții.

Scrișul îți dă siguranța valorii adevărate doar cînd acest lucru nu te mai interesează.

Uneori mediocritatea se ascunde eficient sub masca unei false bunătăți.

Mediocritatea manifestă coerență, constanță, precizie, veșnică neodihnă. Inteligența mai adoarme, își permite leneveli și mici inconsecvențe.

Un coordonator pastoral pentru greco-catolicii români din Italia

Întrunit la Roma în intervalul 22-25 martie 2010, sub prezidența Cardinalului Angelo Bagnasco, Arhiepiscop de Genova, Consiliul Permanent al Conferinței Episcopale Italiene, ținând cont de exigențele pastorale și de numărul ridicat de preoți români aflați în Italia, care așa cum se arată în Comunicatul final “ajunge la pragul de 5% din întreg clerul prezent pe teritoriul italian”, a dispus la numirea părintelui Claudiu Lucian Pop, Rector al Colegiului Pontifical “Pio Romeno” din Roma, în funcția de Coordonator pastoral pentru emigranții greco-catolici români aflați în Italia. Totodată, în același Comunicat a fost subliniată importanța întăririi legăturilor preoților români cu Biserica din care provin, în optica unei cât mai rodnice cooperări misionare și spre deplina lor integrare în structurile diecezelor italiene.

Figura juridică de Coordonator pastoral numit de Conferința Episcopală Italiană se concretizează în coordonarea comunităților etnice de credincioși aflați în diaspora, prin susținerea unei cât mai eficiente organizări și uniformizări a diferitelor acțiuni care tind să promoveze o acțiune pastorală articulată a comunităților locale. Totodată, activitatea Coordonatorului pastoral, aflat în directă legătură cu fundația Migrantes de pe lângă Conferința Episcopală Italiană, se orientează spre întărirea comunităților aflate pe respectivul teritoriu canonic și a armonizării cu directivele pastorale emanate de autoritățile ecleziastice competente.

pr. Cristian CRIȘAN

Silvia PANTIȘ

Sunt sărac, Doamne!?

Sunt sărac, Doamne, sărac în fapte bune, sărac în iubire. Am în schimb, teama și neliniștea zilei de mâine. Îmi permit să cerșesc, Isuse. Pentru aceasta îmi trebuie curaj și umilință. Știu că din vina mea, „din prea mare vina mea”, am ajuns în această stare jalnică. Domnul meu, nu mă judeca prea aspru. Știu că nu am merite. Îndurare Îți cer. Milă vreau, nu dreptate.

Tu Doamne, ești focar de iubire și izvor de haruri. Dă-mi Isuse, o scânteie din iubirea Ta și o picătură din izvorul Tău de haruri. Sunt un cerșetor orb, Părinte al luminii. Nu mai vreau ca ochii să-mi fie în întuneric. Dacă nu mă vei băga în seamă voi stiga în urma Ta ca și orbul din Ierihon: „Fă-mă să văd, Isuse”. Vreau să-Ți văd Chipul, doresc să-Ți văd Lumina.

Sunt un cerșetor surd. Destupă-mi urechile, Doamne. În surzenia mea nu aud cuvântul Tău și nu-Ți înțeleg vocea. Doresc să cunosc Adevărul. Vreau să aud și mai ales să practic sfaturile Tale, îndemnul Tale bun.

Fiind copil, am fost botezat în numele Preasfintei Treimi și am fost îmbrăcat în haina Ta, Isuse. De atunci au trecut anii, iar eu din neglijență, am deteriorat puțin câte puțin haina Ta frumoasă și iată-o acum zdrențuită. Fie-Ți milă, Doamne. Îți cerșesc o nouă îmbrăcămintă. Nu mai vreau credință fără roade. N-am o locuință stabilă, Doamne. Mi-e frig mai ales noaptea, ploaia mă biciuește și mă îmbolnăvește, vântul vrea să mă poarte departe de Tine. Îți cerșesc un adăpost sigur și confortabil în Inima Ta. Mă simt bolnav, Isuse. Voi spune ca și leprosul: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți”. Întinde-Ți mâna și mă curățește de lepra păcatului.

Mă vei întreba dacă eu cred că poți să mă ajuți. Îți voi răspunde: cred Doamne. Poate voi adăuga, totuși: „ajută necredinței mele”.

Aș dori să am entuziasmul lui Zaheu, să vreau să Te cunosc mai mult. Îți cerșesc companie Isuse, îmi doresc un prieten adevărat, fără Tine mă împresoară singurătatea și-mi alungă bucuria.

Mai presus de toate: sunt un sărman flămând și însetat. Tu Isuse, la Cina cea de Taină, unde erai împreună cu apostolii Tăi, ai instituit Sfânta Euharistie. De atunci inviți zilnic cu genozitate, pe toți flămânzii și însetații spirituali, la Masa Ta îmbelșugată. Te întâlnești mereu cu oamenii de peste veacuri.

Mi-e și mie foame și sete de Euharistia Ta. Întind mâna cerșind hrană și băutură pentru suflet.

Doamne, după ce m-ai hrănit, starea mea de spirit s-a schimbat. Mă simt curățit de greșeli. M-ai vindecat, m-ai readus la viață. Cred în Tine. Pacea Ta, îmi dă siguranță. Sunt transformat cu harul Tău. Te iubesc pe Tine și iubesc lumea. Sunt un om nou. Nu mai am starea de apăsare spre pământ, ci de exaltare spre cer. Mi-ai dat o locuință confortabilă. Îți simt căldura Inimii. Mi-ai dăruit o îmbrăcămintă nouă, așa cum Ți-am cerut. În tăcere și abandon Îți aud și Îți înțeleg vorbele. Dar, mai presus de toate, văd. Ostia sfântă este în lumină. Îți văd conturul Feței.

Cu umilință îngenunchez în fața Ta, cu mâinile împreunate și întinse spre cer, Te ador și Îți mulțumesc Isuse! Sunt fericit! Te am pe Tine. Ce-mi mai lipsește? Cât de bogat sunt!

Calea Crucii pe Dealul Ciuperca din Oradea

Miercuri, 31.03.2010, credincioșii din Oradea au refăcut Calea Crucii, drumul parcurs de către Isus de la Pilat până pe vârful muntelui Golgota, practic ultimul drum parcurs de Isus în Ierusalim. La fel ca în fiecare an, mulțimea de credincioși a pornit din parcul Brătianu, de la poalele Dealului Ciuperca și au parcurs drumul până în vârful dealului.

Evenimentul organizat de Mănăstirea Maica Domnului, Facultatea de Teologie Greco-Catolică, Liceul Teologic Greco-Catolic, Grupul de copii Allegria și diferite asociații din cadrul episcopiei s-a bucurat de participarea Preasfintitului Virgil Bercea.

„A devenit o tradiție ca mănăstirea noastră să organizeze devoțiunea Calea Crucii pentru a vedea și a simți pe viu ce a pățit Hristos pentru mântuirea noastră. Este un moment care ne emoționează de fiecare dată, până la lacrimi”, ne-a mărturisit părintele Mihai Vătămănelu, parohul Mănăstirii Franciscane „Adormirea Maicii Domnului”.

Este al șaptelea an în care se organizează la Oradea această procesiune pe Dealul Ciuperca.

Biroul de presă

Pr. Zorel ZIMA

Iubirea, Pacea și Învierea

Învierea lui Isus este o adevărată provocare pentru creștini; provoacă credința, pe de o parte, să accepte rațional faptul învierii, iar pe de altă parte, să aducă roade trăind în lumina ei.

Istoricitatea Învierii este argumentată prin semnele reale ale ei: mormântul gol, aparițiile lui Isus Înviat și mărturia apostolilor. Astfel, rațiunea are dovezile necesare pentru a crede în Înviere, dar, totuși e nevoie de un salt al credinței, care să înmoaie împietritura sufletelor.

Apostolul Pavel spune că „*dacă nu a înviat Cristos, zadarnică este credința noastră*”. De ce? Pentru că Învierea este atât dovadă a puterii lui Dumnezeu cât și încoronarea unei vieți trăite în Dumnezeu. Aici este provocarea cea mare!

Pe lemnul Crucii, înainte de a-Și da sufletul, Isus rostește: „*Săvârșitu-s-a!*”, adică s-a împlinit prin jertfa Sa mântuirea lumii, iar învățătura Sa se concretizează dăruirea de Sine. Ceea ce învața înainte, că „*mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi*” (Ioan 15,13) a demonstrat-o faptic prin Cruce.

Învierea săvârșită a treia zi arată cursul firesc al unei vieți sfinte, pline de iubire și ascultare. Isus nu este lăsat victimă „putrezirii” morții, ci se înalță din mormânt, înfrângând moartea. El devine astfel începătorul învierii noastre. Spunând: «*Eu sunt învierea și viața; cine crede în mine chiar dacă moare va trăi; oricine trăiește și crede în mine, nu va muri în veci*» (Ioan 11, 25-26) ne dă speranța unei fericiri și vieți veșnice cu condiția trăirii noastre prin fapte după porunca iubirii, ca semn al credinței noastre în Isus. Astfel trăirea vieții conforme provocării lui Cristos nu e garanție doar a Învierii din morți, ci și a *învierii* noastre spirituale zilnice, a trecerii de la păcat la sfințenie... a trăirii în pace sufletească cu implicații sociale.

Creștinul este chemat să fie un ferment al societății. El trebuie să accepte provocarea Paștelui: de a fi drept, răbdător, sfânt și iubitor... căci dincolo de moarte este viață, dincolo de suferință este fericire... dacă le trecem cu Cristos.

Când visăm avem tendința de a închide ochii trupești și ne lăsăm purtați de valul imaginației noastre. Paștele ne provoacă să ne deschidem ochii, să privim spre Dumnezeu și spre interiorul ființei noastre și să trăim acolo unde suntem – familie, școală, loc de muncă, îndurând injuriile, răul, acceptând suferința trupească și sufletească, îndepărtând orice înclinație spre vicii, lăcomii și nedreptăți cu convingerea că aceste suferințe, plăceri, avuții sunt trecătoare. Omului îi rămâne doar sufletul, care este bogat și împlinit în măsura prezenței lui Dumnezeu în sine. Dacă toți ar acționa după învățătura lui Cristos nu ar mai fi nedreptăți, inegalități,

agresivitate, familii suferinde, tineri pierduți, abandonți de-ai lor părinți în căutarea unui sens al vieții.

Nu știm să acceptăm uneori suferința, nu dăruim uneori altora ce li se cuvine, nu ..., doar vremmm..., fără a face și noi un pas.

Era o dată un documentar la TV despre Nigeria, un stat bogat în resurse de țitei, cu oameni înstăriți, dar și milioane de înfomețați ... din cauza lăcomiei și nedreptății.

Mă uit și eu pe ici, pe colo... și mă gândesc ce-ar fi dacă în speranța învierii am accepta și noi crucea = am renunța la ceea ce nu ne este necesar și am trăi în iubire. Cum ar fi spiritual și material lumea, familia...? Asta e provocarea!... Chiar ar fi *învierea!*

Pr. Adrian BLĂJUȚĂ

Întâlnirea Națională a Preoților, Lugoj

Cea de-a cincea Întâlnire Națională a Preoților a avut loc la Lugoj, între 13 și 15 aprilie 2010. Au participat în jur de 50 de preoți din toate diecezele și eparhiile catolice din țară (singura lipsă a fost Eparhia de Satu Mare). În prezența Preasfințitului Alexandru Mesian, episcop greco-catolic de Lugoj, prelegerile și dezbaterile din cadrul acestei întâlniri au pornit de la tema „Preoția - mărturie și trăire a iubirii lui Cristos” și au fost susținute de pr. conf. univ. dr. Cristian Barta, directorul Departamentului Blaj al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”. Moderator al întâlnirii a fost pr. drd. Coriolan Mureșan, vicar judecătoresc al Eparhiei de Lugoj.

Dieceza de Iași a fost reprezentată de: pr. Petru Blaj (Butea), pr. Bernadin Farțade (Frumoasa), pr. Daniel Cimpu (Valea Mică), pr. Adrian Blăjuță (Bacău „Fericitul Ieremia”) și pr. Cristian Cherecheș, OFM-Conv (Prăjești).

În deschiderea întâlnirii, după ce a fost celebrată sfânta Liturghie în rit bizantin în catedrala greco-catolică din Lugoj, Excelența sa Alexandru Mesian, episcop de Lugoj, i-a salutat pe toți și și-a exprimat bucuria de a fi gazda evenimentului național la care participă preoții din toate colțurile României pentru a-și întări fidelitatea în slujirea preoțească. Preasfințitul a vorbit despre importanța Anului Sfintei Preoții și a evocat exemplul sfântului Ioan Maria Vianney, propunându-l tuturor preoților ca exemplu, iar pe credincioșii prezenți i-a îndemnat să se roage pentru vocații și pentru preoți, pentru a avea preoți sfinți.

În prelegerea introductivă, „Preoția - darul iubirii lui Cristos”, făcându-se „ecou al Bisericii, al Sfintei Scripturi și al Părinților Bisericii”, pr. dr. Cristian Barta a vorbit despre tema întâlnirii. Părintele i-a făcut conștienți pe cei prezenți de situația contemporană în care ne aflăm, o societate în care valorile sunt puse sub semnul întrebării, o lume din ce în ce mai mult secularizată, iar această secularizare îi influențează și pe preoți. Părintele a luat ca punct de plecare pentru întâlnirea de la Lugoj „iubirea”, amintind de cuvintele sfântului Ioan Vianney, „Preoția este iubirea inimii lui Cristos”, iar izvorul realității preoțești nu este iubirea noastră, ci aceea a lui Cristos. În continuare a vorbit despre „iubirea” ca dar, scoțând în evidență că Preoția nu e un dar ca oricare altul, dar că trebuie trăită sub semnul iubirii, a unei iubiri care se jertfește, după exemplul lui Cristos.

A doua zi, dimineața, a fost celebrată sfânta Liturghie în rit latin, iar în cursul zilei au fost susținute două prelegeri: „Comuniunea sacerdotală” și „Mărturisirea iubirii lui Cristos prin trăirea paternității spirituale”.

La prima prelegere, după ce a făcut o privire asupra conceptului de „comuniune” în cultura contemporană, amintind că de cele mai multe ori acesta e pus în

relație cu un scop, cu sensul interesului, părintele conferențiar a vorbit despre sensul ontologic și teologic al comuniunii, cu referință deosebită la rolul Euharistiei. Apoi, amintind de îndemnul papei Benedict al XVI-lea, părintele a atenționat că preotul trebuie să trăiască efectiv, dar și afectiv comuniunea, pentru că preoția își găsește identitatea în comuniunea treimică și sacerdotală.

În discuțiile pe grupuri, preoții au încercat să descopere originea și sensul vocației sacerdotale și apoi care este rolul rugăciunii în viața preotului.

La ora 12.00, preoții, împreună cu PSS Alexandru Mesian, au vizitat Centrul educativ socio-sanitar „Sf. Ioana Antida”, iar după-amiază au vizitat Casa memorială „Episcop Ioan Ploscaru”, mănăstirea greco-catolică „Nașterea Maicii Domnului” a surorilor baziliene din Lugoj, biserica romano-catolică din Lugoj și catedrala greco-catolică.

În prelegerea din după-amiaza zilei de 14 aprilie, s-a vorbit despre paternitatea spirituală, o realitate care fascinează, dar totodată și greu de trăit și experimentat, într-o lume care trăiește astăzi o criză a paternității. S-a evidențiat că orice paternitate spirituală se bazează tot pe paternitatea lui Dumnezeu și pe lucrarea lui Cristos, iar paternitatea spirituală este pretinsă preotului, chiar dacă nu aparține exclusiv preotului. După ce a fost făcută o distincție între spovadă și îndrumare sau direcțiune spirituală, părintele conferențiar a scos în evidență câteva caracteristici ale părintelui spiritual, printre care: capacitatea de a-l asculta cu răbdare pe credincios; rugăciunea cu și pentru fii spirituali; darul discernământului; o cunoaștere vie a tradiției etc.

În urma acestei prelegeri, în discuțiile pe grupe, s-a încercat descoperirea rolului pe care-l are părintele spiritual în viața unui creștin, în viața unei comunități, cu toții afirmând că și preotul are o mare nevoie de direcțiune spirituală.

La ora 20.00 preoții s-au rugat împreună Vesperele, rugăciunea de seară din liturgia orelor, în limba latină, după care a urmat vizionarea unui documentar despre PSS Iuliu Hossu, episcop de Cluj-Gherla. După vizionarea acestui documentar, PSS Alexandru a vorbit despre memoria și exemplul acestui episcop, despre cum l-a cunoscut și despre rolul lui în viața Bisericii Greco-Catolice din România.

A treia zi, miercuri, 15 aprilie 2010, după recitarea laudelor, în rit latin, și după celebrarea Liturghiei în rit bizantin, la care preoții s-au rugat pentru polonezii care au murit în accidentul din Smolensk și pentru care PSS Mesian a trimis o scrisoare de solidaritate cu cei îndoliați, la ora 9.15 a fost susținută cea de-a patra prelegere, despre „Iubirea și sfințenia în viața preotului”, pentru aceasta pr. dr. Cristian Barta a prezentat un

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

model de preot, chiar dacă nu e un sfânt declarat. Este vorba despre părintele Nicolae Lupea, primul rector al Universității din Blaj (1991), un preot greco-catolic din timpul nostru care a făcut experiența închisorii comuniste, un preot cu o viață sfântă, care s-a dedicat slujirii Bisericii. În urma evocării memoriei acestui preot, au fost evidențiate câteva caracteristici pe care ar trebui să le aibă fiecare preot, printre care: blândețea, iubirea, disponibilitatea, conștiința păcătoșeniei, o cunoaștere a inimii, vorbind fără resentimente chiar și despre cei care l-au anchetat, turnat sau torturat.

Concluzia acestei prelegeri, cât și a discuțiilor pe grupe a fost aceea că trebuie să valorificăm exemplele de sfințenie, că nu trebuie să le uităm. Aceste modele le avem și printre noi, iar ele atrag în continuare. Străduința pentru sfințenie este obligatorie pentru preot, iar dacă preotul este rodul celor care l-au precedat, și el trebuie să fie la rândul său exemplul de sfințenie pentru ceilalți. Iar cea care trebuie să genereze în preoți iubire, dar și sfințenie, este iubirea lui Cristos.

Întâlnirea națională a preoților de la Lugoj s-a încheiat cu adorația euharistică și cu binecuvântarea PSS Alexandru Mesian, care a mulțumit tuturor celor prezenți și care au făcut ca aceste zile să fie rodnice pentru misiunea fiecăruia. A insistat apoi ca preoții să transmită episcopilor și celorlalți preoți salutul Excelenței sale și îndemnul de a rămâne în

iubirea și sfințenia lui Cristos euharisticul.

A fost o întâlnire în care prin celebrări, rugăciuni, prelegeri, discuții în grupuri sau în plen s-a încercat să se lumineze taina pe care preoții o trăiesc zi de zi. Fiecare dintre cei prezenți au descoperit bucuria trăirii fraternității sacerdotale, a unor prietenii care s-au legat în aceste zile, a unității în diversitate, a frumuseții slujbelor de rit latin și oriental.

Următoarea întâlnire națională va fi la Oradea, între 17 și 20 mai 2010.

Impresii

„Întâlnirea națională a preoților catolici de ambele rituri din România a fost o experiență frumoasă. Am venit la Lugoj, după 20 de ani, în acest oraș, în care am descoperit Biserica Greco-Catolică odată cu schimbările sociale din 1989, care mi-a schimbat și drumul vieții spre teologie, apoi spre preoție. Aceste zile îmi dau prilejul de a reflecta asupra preoției cu noi propuneri. Mă întorc după aceste zile la misiunea mea preoțească, având noi intenții, un nou zel pastoral. Mulțumesc organizatorilor” (Pr. Vasile Oltean, paroh de Camăr (Salaj), Eparhia de Oradea).

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul preoției și pentru aceste zile de har prin care mi-a oferit ocazia să mă zidesc sufletește și să trăiesc plinătatea iubirii lui Cristos. Prin această comuniune și împărtășire a celor două rituri, arătând unitatea în diversitate a Bisericii Catolice și dragostea frățească dintre preoți care arată iubirea în slujirea lui Cristos” (Pr. Augustin Flămând, paroh de Ilva Mare, Recele; Sanț (Bistrița Năsăud), Eparhia de Cluj-Gherla)

„O experiență binevenită în contextul celebrării Anului Sfintei Preoții; o experiență rodnică în privința întăririi comuniunii sacerdotale și a reînnoirii fidelității noastre preoțești; zile de har și binecuvântare sub privirile lui Cristos, Marele Preot, și ale Maicii Preacurate, Regina Apostolilor. Cu mulțumiri celor care au inițiat aceste întâlniri naționale între preoți și în chip deosebit organizatorilor de la Lugoj” (Pr. Daniel Cîmpu, paroh la Valea Mică, Dieceza de Iași)

„A fost deosebită plăcere pentru noi a trăi în comuniune cu mai mulți preoți din dieceze, atât greco-catolice, cât și cele romano-catolice. Ceea ce ne-a unit a fost dragostea lui Cristos. Isus a spus: «Să fie una precum suntem și noi una» (In 17,23). Această unitate în iubirea lui Cristos s-a reflectat și la această întâlnire” (Pr. Anton Mercksak, paroh de Borumblaca (Bihor), Dieceza de Oradea)

„Mulțumesc lui Dumnezeu și celor care au propus și au susținut ideea de a se întâlni preoții catolici de rit latin și de rit bizantin din toată țara. M-a îmbogățit sufletește această unitate în diversitate” (Pr. Petru Blaj, paroh de Butea, Dieceza de Iași)

Prima Olimpiadă națională de religie catolică la Oradea

În perioada 7-9 aprilie a avut loc prima Olimpiadă națională de religie catolică, desfășurată sub egida Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Organizatorii au fost Inspectoratul Școlar Județean Bihor, Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică Oradea și Liceul Teologic Greco-Catolic Oradea.

Deschiderea evenimentului a avut loc miercuri 7 aprilie de la orele 18,30 în sala festivă a Liceului Greco-Catolic și s-a bucurat de prezența inspectorului școlar general Dorel Luca, a altor inspectori din cadrul Inspectoratului Școlar Județean Bihor, a viceprimarului municipiului Oradea, Gheorghe Carp și a Preasfințitului Virgil Bercea, președintele Comisiei Sinodale pentru Educație Catolică din cadrul Sinodului Bisericii Greco-Catolice. În cuvântul său de deschidere, Preasfințitul Virgil a dorit să menționeze: „suntem în săptămână luminată, suntem cu sufletul curat și luminat. Pentru mine este o mare bucurie organizarea acestei olimpiade. Este foarte important că din aproape în aproape școlile catolice încep să-și recapete demnitatea. Tradiția școlilor noastre este una cu totul deosebită. Înainte de 1948 liceul Samuil Vulcan din Beiuș a dat țării o mulțime de personalități. Și la ora actuală mai sunt în viața 10 academicieni care au studiat la liceul nostru”. În continuare, Preasfinția Sa a spus: „printre voi, peste ani, se vor regăsi personalități. Pentru aceasta este necesar ca acum să faceți totul bine. Să nu uitați că este important atât premiul pe care îl veți lua, dar este important să îl câștigați pe Isus în inimile voastre”. După ce a mulțumit organizatorilor, în primul rând domnului inspector general Dorel Luca, domnului Andrei Cristea, director al Liceului Greco-Catolic Oradea, domnului Gheorghe Carp viceprimarul municipiului Oradea și domnului Jula Florin secretarul Comisiei Sinodale Pentru Educație Catolică din cadrul Sinodului Bisericii Greco-Catolice, Preasfinția Sa i-a binecuvântat pe participanți: „Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă lumineze. Sper că vă veți simți bine la Oradea”.

Cuvântul de deschidere a fost urmat de un moment artistic conceput de doamna director adjunct Rodica Mureșan și susținut de elevii ai Liceului Greco-Catolic din Oradea, moment apreciat în mod deosebit de către participanți. În deschidere a evoluat corul Fiat Lux dirijat de prof. Monica Nica, după care a urmat Ovidiu Lazăr. Au mai evoluat Rezmoves Katalin și Alex Cristea cu un număr de balet, respectiv muzică ușoară, Miriam Ghidai – Cristian Precup cu un dans de societate, Ovidiu Piscoi solist de muzică populară, precum și formația de dansuri populare, coordonată de prof. Alina Pașcondea.

A doua zi a debutat cu celebrarea Sfintei Liturghii și desfășurarea probei scrise. După servirea prân-

zului atât elevii cât și profesorii însoțitori și membrii comisiei naționale au vizitat Oradea și Băile Felix. Finalul zilei a fost marcat de o seară muzicală în Aula Magna a Facultății de Teologie din Oradea. Afișarea rezultatelor a fost așteptată cu mari emoții de către elevi și profesori.

Ultima zi a debutat la fel ca precedenta cu Sfânta Liturghie. A urmat festivitatea de premiere în sala festivă. Diplomele au fost înmânate de către Preasfințitul Virgil și inspectorul școlar general Dorel Luca.

La olimpiadă au participat atât elevi greco-catolici, cât și elevi romano-catolici din 13 județe și din municipiul București.

Comisia Națională pentru Organizarea Olimpiadei a fost prezidată de către Preasfințitul Virgil Bercea decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică Cluj-Napoca. Elevii și profesorii însoțitori au fost cazați la căminul Seminarului Teologic din Oradea, iar membrii Comisiei Naționale au fost cazați la Hotelul Continental.

Perioada și locația unde va fi organizată Olimpiada națională de religie catolică 2011 urmează să fie stabilite ulterior.

Biroul de presă

Și-au reînnoit consacrarea

Joi, 25 martie 2010, în Sărbătoarea Bunei Vestiri, la capela franciscană greco-catolică Sf. Anton de Padova din Carei, a avut loc ceremonia de reînnoire a consacrării la Preasfânta Fecioara Maria de către cei 24 de membri ai Reuniunii Mariane din Carei. Sărbătoarea a debutat cu Sfânta Liturghie, concelebrată de preoții comunității, pr. Emanuel Agu și pr. Daniel Iacob, la care au participat numeroși credincioși. Pr. Emanuel a spus: “Trăim un moment de bucurie și acest lucru trebuie să ne determine pe noi toți, nu numai pe membrii Reuniunii Mariane, să ne consacram trup și suflet lucrării Preasfintei Fecioare Maria, pentru că odată cu încredințarea ei de către Însuși Cristos de pe cruce apostolului Ioan, ea a devenit și Mama noastră”.

“Trebuie să luptăm cu armele credinței pentru ca să contracarăm curentele contemporane atee și relativiste care neagă fecioria și maternitatea scumpei noastre Mame”. La sfârșitul Sfintei Liturghii, toți cei 24 de membri au rostit cu emoții dar și credință actul de consacrare la Preasfânta Fecioară Maria, și s-au rugat pentru membrii Reuniunii decedați. De la președinta

Asociației, Cornelia Cuc, am aflat că membrii activi împreună cu preoții comunității și întreaga Biserică locală, au în derulare activități de ajutorare a săracilor și bătrânilor de la azilul de bătrâni din localitate, se implică la buna organizare a parohiei, precum și la organizarea de activități sociale.

Valeriu Ioan
www.bru.ro

Volum bilingv, italian-român, despre românii din Italia,

„I romeni in Italia tra rifiuto e accoglienza” – „Românii în Italia între respingere și acceptare”, așa se intitulează volumul bilingv, în italiană și română, editat de Caritas Italia și prezentat joi, 27 martie 2010, la institutul român de cultură din Roma „Accademia di Romania”.

Fruct al colaborării dintre cele două asociații de caritate – italiană și română – volumul reprezintă un instrument util colaborării, dialogului și coeziunii dintre două țări care aparțin realității europene unite. O carte ce descrie situația raporturilor dintre cele două țări atât de legate istoric și cultural și care dă voce unor aspirații comune, atât de bine exprimate de cele două simboluri reproduse pe copertile lucrării: Coloana infinitului, opera lui Brâncuși și binecunoscuta Columnă a lui Traian.

Prezentarea, organizată de Confederația Caritas România și de Caritas Italia a prilejuit o dezbatere la care au participat Directorul institutului “Accademia di Romania”, prof. Mihai Bărbulescu; ambasadorul României în Italia, domnul Răzvan Rusu, care a pus accentul pe necesitatea abolirii termenului de imigrație în ceea ce-i privește pe români și adoptării în schimb a unui alt termen care se înscrie în dimensiunea europeană și anume: „mobilitate”.

Au intervenit de asemenea directorul general al departamentului imigrație din cadrul Ministerului Muncii și Politicilor Sociale, domnul Giuseppe Maurizio Silveri și directorul general al Oficiului național italian de anti-discriminare rasială, domnul Massimiliano Monnanni.

Rezultat al unor aprofundate și consecvente studii realizate de specialiști din cadrul Dosarului Statistic

Imigrație din Italia, în colaborare cu cercetători și analiști români, volumul pune la dispoziție nu doar date statistice, dar și prețioase analize sociologice privind situația românilor din Italia.

Prezentate de doctor Antonio Ricci, din echipa Dosarului Caritas/Migrantes și de profesoara Laura Timșa, de Universitatea “Lucina Blaga” din Sibiu, rezumatele cercetărilor conținute în volum au fost comentate de jurnalista Miruna Cajvaneanu, de la Hotnews Romania/Gazeta Romanesca, iar diversele puncte de vedere din perspectivă socio-economică, culturală și educativă au fost făcute cunoscute de domnul Roberto Nicastro de la UniCredit, Italia și de părintele Livio Corazza, de la Caritas Italia.

O importantă intervenție a fost cea a părintelui Egidiu Condac, directorul Confederației Caritas România, care a ilustrat și aprofundat situația din România a familiilor emigranților, cu consecințe asupra fiilor și cu profunde schimbări în raporturile dintre soți, ca și dintre părinți și copii.

Discuțiile au fost coordonate de doctor. Franco Pittau, din cadrul Dosarului Caritas/Migrantes, prezentarea volumului încheindu-se cu un concert avându-i ca protagoniști pe copii din cadrul Misiunii Greco-Catolice din München-Bavaria.

<http://www.oecumene.radiovaticana.org/rom/index.asp>

Întâlnirea Operatorilor Media Catolici la sediul Radio Maria

În perioada 15-19 martie 2010 a avut loc la Oradea cea de-a X-a Întâlnire Națională a Operatorilor Media Catolici, organizată de către Radio Maria.

La întâlnire au participat reprezentanți ai birourilor de presă din mai multe dieceze și eparhii din țară și din diasporă.

Această întâlnire a avut un caracter preponderent practic. Cei prezenți la Oradea au luat contact direct cu activitatea din radio, atât cu cea redacțională, cât și cu cea tehnică.

Pe durata celor cinci zile operatorii media au produs știri, reportaje, emisiuni, au avut intervenții în direct și au asigurat suportul tehnic pentru transmisia în eter a programelor.

Obiectivul acestei întâlniri a fost ca operatorii media să se familiarizeze cu tehnica și activitatea redacțională în vederea unei mai strânse colaborări pe viitor, și a înființării de studiouri regionale Radio Maria în cât mai multe dieceze și eparhii din țară și diasporă. În prezent, în afară de sediul din Oradea mai există studiouri teritoriale Radio Maria în Zalău, Șimleul Silvaniei, Iași și în curs de construcție la Baia Mare.

ÎPSS Ioan Robu, președintele comisiei de comunicații sociale a Conferinței Episcopale din România, a transmis cu această ocazie tradiționalul mesaj participanților. În mesajul video ÎPSS Ioan Robu i-a îndemnat pe responsabilii media să urmeze sfatul Sfântului Părinte, Papa Benedict al XVI-lea de a folosi mijloacele moderne de comunicare în misiunea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu. ÎPSS a reiterat importanța adaptării mesajului evanghelic la noile forme de dialog determinate de descoperirile tehnologice.

Participanții la INOMC 2010 s-au bucurat de prezența în mijlocul lor a PSS Virgil Bercea, episcop greco-

catolic de Oradea, care susține pastorația prin mass-media, și care i-a încurajat și asigurat de sprijinul său. Un radio creștin, a precizat Preasfințitul, „este o Biserică din eter, care ajunge la multă lume, uneori la oameni la care nu ne așteptăm și îi formează permanent”.

În ultima zi a întâlnirii operatorii media s-au deplasat la Cluj-Napoca pentru a realiza transmisia în direct a celebrărilor liturgice prilejuite de sărbătoarea de hram a Eparhiei de Cluj Napoca-Gherla, care îl are ca și patron pe „Sfântul Iosif”.

La finalul acestei întâlniri s-a concluzionat că se impune o mai strânsă colaborare între instituturile media catolice din țară pentru ca învățăturile Bisericii Catolice din România să fie propovăduite cu mai mare eficacitate și astfel misiunea bisericii apostolice să se îndeplinească.

www.radiomaria.ro

Lansarea traducerii „Evanghelia după Ioan”

După ce anul trecut Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea a găzduit lansarea traducerii „Evanghelia după Matei” de Cristian Bădiliță, marți, 23 martie, aceeași sală a găzduit lansarea traducerii „Evanghelia după Ioan” de același autor.

Preasfințitul Virgil Bercea, decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică și dl. conf. univ. dr. Marius Cruțeru, decanul Facultății de Teologie Baptistă din cadrul Universității Emanuel din Oradea au prezentat lucrarea. Așa cum menționa dl. Marius Cruțeru, „această traducere este riguroasă, dar în același timp nu ne dezamăgește la capitolul poeticității. Acolo unde trebuie păstrată topica, dl. Bădiliță intuiește acest lucru foarte bine”.

În continuare, dl. Cristian Bădiliță a mulțumit Preasfințitului Virgil pentru sprijinul acordat realizării acestui proiect făcând referire la „prezența sa tutelară și faptul că mi-a fost mereu alături în aceste momente. Grupul nostru de lucru îi datorează Preasfințitului enorm. Ne vom da seama peste ani ce a însemnat acest sprijin”.

Acest volum conține o introducere care încearcă să descrie chestiunea comunității ioaneice. Al doilea segment este textul grecesc și traducerea. Următoarea secțiune este consacrată comentariilor patristice. Partea bilingvă a fost împărțită în partea de proză și partea de poezie.

Ceea ce este important, așa cum a precizat autorul, este faptul că „suntem în fața unei traduceri în spiritul limbii române vii de astăzi”. În legătură cu Evanghelia după Ioan, Cristian Bădiliță a dorit să menționeze că „aceasta a pus problema primelor comunități creștine. Gnosticii practic au confiscat această evanghelie, fiind nevoie ca tradiția ortodoxă să o recupereze”.

În încheiere, Preasfințitul Virgil a mulțumit domnului Bădiliță afirmând că la asemenea momente este necesar să participe un număr cât mai mare de teologi.

Biroul de presă

Pr. Alexandru CHIVARI

Despărțiți, dar împreună la Calea Crucii - Gruilung 2010

„Crucea blând El o primește, și la Golgota pornește”

Vinerea Mare din acest an a fost o zi deosebită pentru micul sat Gruilung. În sat mai sunt circa 40 de case cu oameni care aparțin la patru culte religioase. Parohia Greco-Catolică a luat ființă în anul 1860. După 1900 un localnic reîntors din SUA a înființat comunitatea baptistă. Autoritățile de după anul 1948 au interzis Biserica Greco-Catolică și, punând în locul călugărilor franciscani care păstoraau la Gruilung, Calea Mare, Dicănești și Drăgești, pe preoții ortodocși, a făcut ca în Gruilung să fie trei culte. După anul 1960, poate și datorită faptului că preotul ortodox păstora în trei parohii (celebrând tot a treia duminică sfânta liturghie) a făcut ca în sat să se formeze o altă comunitate, cea pentecostală. Acest lucru a făcut, ca în anul 1992 când credincioșii greco-catolicii au ales revenirea la Biserica căruia i-au aparținut până în 1948, în sat să funcționeze cele patru culte.

DAR... a venit VINEREA MARE a A.D. 2010, când suntem chemați să participăm la Prohodul Domnului. La propunerea preotului greco-catolic, credincioșii bapțiști, greco-catolici, ortodocși și pentecostali au ACCEPTAT ca înainte de acest ritual, să parcurgă ÎMPREUNĂ „CALEA CRUCII”.

S-a pornit din lăcașul de cult a comunității baptiste - să ne amintim că viața de creștin începe cu Botezul. Aici, preotul greco-catolic a prezentat mai întâi o scurtă istorie a devoțiunii Căii Crucii, apoi reprezentantul comunității baptiste, domnul Hoduț Ioan, a adresat un mesaj de salut și a citit meditația pentru Stațiunea întâi. Participanții au străbătut ulița satului, trecând pe lângă clădirea școlii (închisă, din lipsă de elevi) îndreptându-se spre casa de rugăciune a comunității pentecostale, retrăind primele nouă Stării ale Căii Crucii. Stațiunea X am meditat-o la comunitatea pentecostală (Pentecoste - Ziua Cinzecimii sau Pogorârea Spiritului Sfânt). Se cuvine să amintim că al doilea sacrament este Mirul (când primim „Pecetea Spiritului Sfânt”). La încheierea Stării a X-a reprezentantul comunității domnul Morar Ioan a adresat un salut și a prezentat o scurtă meditație biblică. Ultimele stațiuni s-au desfășurat în drum spre Biserica Greco-Catolică. Menționăm că accesul spre biserica greco-catolică și casa de rugăciune pentecostală este un drum nepietruit care la cea mai mică ploaie sau pe timp de iarnă îl face

inaccesibil mijloacelor de transport, cu excepția trăsurilor (chiar și cu tractorul se evită folosirea lui).

Precedând Prohodul Domnului, Calea Crucii s-a încheiat la comunitatea greco-catolică care în acest are bucuria de a sărbătorii împlinirea a 150 de ani de existență a parohiei și a 80 de ani de la ridicarea bisericii cu hramul „Nașterea Sf. Maria” ctitorie a călugărului franciscan pr. Ion Gârleanu. Reamintim că și „Biserica din deal” din Calea Mare și din Dicănești care sunt folosite de ortodocși sunt tot ctitorii a aceluiași pr. Ion M. Gârleanu.

Parcurgând împreună Calea Crucii s-a văzut că sunt mulți creștini ar dori să vadă „Cămașa lui Cristos” întregă așa cum o dorește Mântuitorul - CA TOȚI SĂ FIE UNA, însă, dezbinarea se produce ușor, pe când UNITATEA cere eforturi deosebite din partea oamenilor, mai ales atunci când sunt atât de mulți care se leagă de greșelile din trecut a Bisericii, sau mai corect, a creștinilor care și-au încheiat chiar cu secole în urmă viața pământească și s-au întors la Casa Tatălui Ceresc. Sunt atât de mulți în timpul pe care îl trăim care se folosesc de Cuvintele Evangheliei pentru a dezbină, sau a menține dezbinarea între creștini, și nu vor să folosească cuvintele Mântuitorului: „Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13,34-35). Calea Crucii ne-a reamintit că Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului a fost pentru toții, iar noi suntem datori să „Nu judecați, ca sa nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Matei 7, 1-2).

Mulțumind Sfintei Treimi și Mamei Mântuitorului, „îți oferim această Cale a Crucii, pe care am săvârșit-o întru amintirea Sfințelor Tale Patimi pentru ... că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El” (Matei 6,8). Amin.

Cu speranța în inimi că acest parcurs a CĂII CRUCII v-a fi un început pe drumul comuniunii depline, ne bucurăm cu toți de minunatul mesaj pascal:

CRISTOS A ÎNVIAT!
ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2010

MAI

Intenția generală:

Pentru ca să se pună capăt comerțului trist și nedrept cu ființe umane care din nefericire implică milioane de femei și copii.

Intenția misionară:

Pentru ca miniștrii ordinați, călugării, călugărițele și laicii implicați în apostolat să știe să insuflă entuziasmul misionar în comunitățile care le-au fost încredințate.

Comunicat

În perioada Postului Mare Asociația Caritas Eparhial Oradea a organizat o colectă de alimente în patru biserici greco-catolice din Oradea (Catedrala „Sfântul Nicolae”, Biserica „Maica Domnului”, Biserica „Sfânta Treime” și Biserica „Sfântul Gheorghe” din Oradea). Credincioșii au cumpărat sau au renunțat la diferite alimente pentru a le dona celor cărora soarta le-a fost mai puțin favorabilă.

Alimentele au fost colectate cu sprijinul voluntarilor. În fiecare duminică din Postul Mare, **31 de voluntari**, cu vârste cuprinse între **16 și 74** de ani, s-au implicat în colecta pe care am organizat-o. Cei care au ales să se implice în această colectă au făcut **243 de ore** de voluntariat. Dacă ar fi să contabilizăm orele de lucru a voluntarilor am ajunge la suma de **1.579,5 lei**.

La colectă s-au adunat alimente de bază, și anume: **ulei (176 de litri), făină (324 de Kg), zahăr (171 de Kg) orez (93 de Kg)** etc., cu o valoare de inventar de **3.181 lei**. Unii credincioși au ales să facă donații în bani. Donațiile în bani au fost în valoare de **7.485 lei**.

Din alimentele colectate asigurăm pachetele alimentare pe toată perioada anului. De aceste pachete beneficiază peste **80 de familii** aflate în dificultate. Aceste

familii au venituri mici, insuficiente pentru asigurarea mâncării a unei mese pe zi. Din banii pe care-i câștigă acești oameni își achită facturile sau chiria. De asemenea, sprijinim cu pachetele alimentare persoane singure, vârstnice, care se gospodăresc dintr-un pachet luni întregi.

Anul aceasta **50 de familii** au ales să ridice pachetul cu alimente cu ocazia Sfințelor Sărbători de Paști.

Distribuirea de alimente este o sărbătoare atât pentru beneficiari, cât și pentru noi, ca asociație.

Ziduri pentru viitor

Încă de la demararea programului „O masă caldă” asociația a intenționat construirea unei cantine sociale, în vederea pregătirii și distribuirii în condiții civilizate a mesei pentru beneficiari, dar până în acest moment acest lucru nu a fost posibil.

Unul dintre obiectivele construirii cantinei este extinderea serviciului dorind să avem un serviciu integrat. În sensul acesta o altă componentă a clădirii pe care o construim sunt dușurile pentru femei și bărbați. Se știe foarte bine că multe dintre persoanele fără adăpost preferă să locuiască în locuri improprie și nu în cele puse la dispoziție de Primăria Oradea. Acestor oameni dorim să le oferim posibilitatea de a face un dus și de a putea îmbrăca un schimb de haine uzate dar curate.

În al doilea rând, dorim umanizarea serviciului: cantina și sala de mese vor da posibilitatea beneficiarilor noștri să servească masa în cele mai bune condiții. Mulți dintre ei sunt persoane fără adăpost sau vârstnici singuri cu venituri foarte mici, persoane care nu au cu cine socializa ba mai mult, uneori nici nu au o masă a lor pe care să își așeze mâncarea. Un ajutor important în acest sens îl vor avea voluntarii asociației care, pe lângă așezarea mesei și primirea beneficiarilor vor discuta cu aceștia, le vor asculta problemele și îi vor încuraja.

Construcția cantinei se realizează cu sprijinul Surorile Franciscane Misionare ale lui Cristos, în str. Theodor Aman nr.1C pe un teren pus la dispoziție de Primăria Orașului Oradea.

